

Kapitola 5

Vla'dce osudu

Dva tisíce let uplynulo. Vesmír to však nepocítil a Slunce dál jak věčná stálice zalévala své planety hřejivým svitem, které se v jejím perimetru pravidelně otáčely. Poslušně a podřízeně kosmickým zákonům po miliony let rotovaly kolem své hvězdy. Jedna z nich však byla slunečnímu svitu nejbližší, jedna zažívala rozmary své hvězdy z první ruky. Šlehaná žářem Slunce, zocelená věčným soubojem mrazu a ohně. Merkur současně zažíval peklo blízkosti Slunce tak i nekonečný chlad své odvrácené strany. Merkur byl Vládce ohně a ledu.

Dva tisíce let uplynulo. A Vládce Merkuru byl připraven na svůj návrat na Zemi.

Po dvě dlouhá milénia byl Vládce na svém domovském Merkuru, kde se do sytosti oddával hřejivé výhni svého jádra. Kromě rekonvalescence, nabývání síly, meditace a nekonečného požitku, které mu jádro nabízelo, zde však také spřádal své plány. Poté, co se dostal z Diova žaláře a konečně unikl z Tartaru, trávil většinu času v Merkuru. Nyní ale nastal čas, aby se Vládce osudu vydal vstříc i jiným planetám. Před tím, než se ale navrátí zpět na Zemi, měl v plánu navštívit Mars... a následně i samotný Jupiter. Vládce osudu měl v plánu vstoupit do Jupiterova jádra.

Jádro plynného giganta však bylo pro všechny přirozeně nedostupné. Samozřejmě až na jeho potomka, Dia.

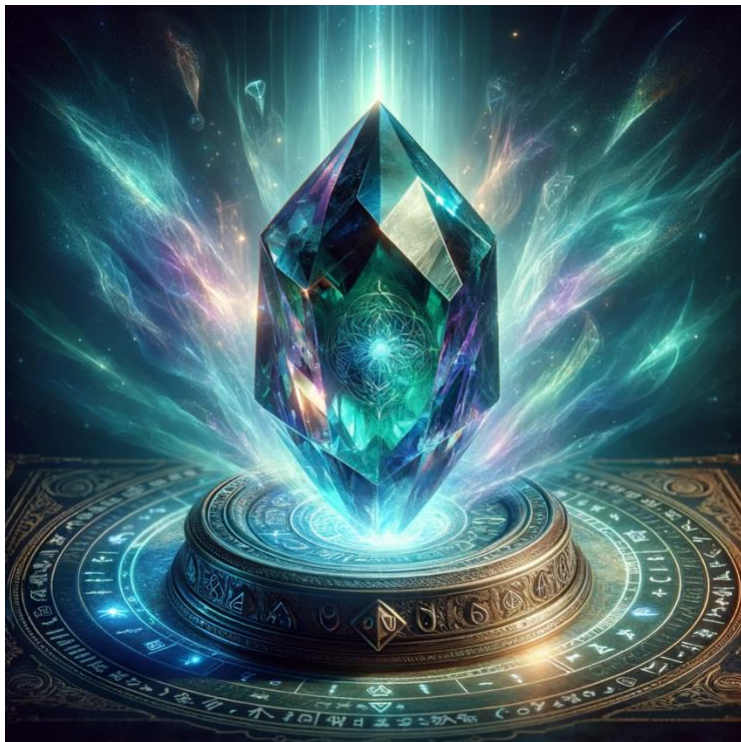
Nejenomže bylo Jupiterovo luno neslučitelné s Merkurovo esencí, ale zejména bylo naprosto extrémní. Jupiter, jako planetární král Sluneční soustavy byl třistakrát hmotnější než jeho prťavá planeta. Ten rozdíl byl tak nesmírný, že jeho Merkur by se vešel do Jupiterovi Velké rudé skvrny více než třikrát! Extrémní hurikán, který na jižní polokouli Jupiteru zuřil po více než čtyř staletí, a který Jupiteru propůjčil jeho typickou rudou skvrnu, by náraz dokázal pozřít tři jeho planety! Jupiterova Velká rudá skvrna byl doslova děsivý anticyklón, ve které bouře dosahovala rychlosti přes čtyři sta kilometrů v hodině. A to přitom hrozivá Velká rudá skvrna nezabírala ani půl procenta povrchu Diovi planety. Tak monstrózní byl Jupiter, do jehož nitra měl v plánu Merkur vstoupit.

Jupiterské jádro planety by ho však, tak jako téměř kteréhokoliv z Vladců, na místě roztrhalo na kusy, pokud by ho před tím neroztavilo v beztvary slepenec.

Merkur se ale nechystal na dobrovolnou kremaci. Měl totiž ve svém držení původní Athény spektrál moci. Krystal, s nímž dokázal čerpat magii pozemského jádra. Spektrál po kterém Zeus tak moc prahl, že ho nechal po staletí rozpouštět v lávovém jezeře na dně Tartaru. Merkur ho však přesto nikdy nevydal. A jeho trpělivost se vyplatila.

Vládce osudu vzal do ruky pestrý modro zelený krystal, jehož každá z precizně broušených fazet zářila jiným

zabarvením. Krystal ze sebe dychtivě emitoval energii, a zprudka tak oslňoval své okolí, jako by z něj přímo vyvěrala magie Merkurova jádra.

Merkur po mnoha staletích usilovného bádání konečně dokázal přimět pozemský krystal, aby se dokázal propojit i s jádrem Merkuru. A tak jako na Zemi, kde krystal zprostředkoval propojení Vládců s pozemským jádrem, nyní dokázal to samé i s jádrem Merkuru. Klíč vězel v ideální symetrii hexagonálního krystalu, jehož od markýzy odvozený brus dodával jedinečnou brilanci,

díky čemuž drahokam nejenomže lámal světlo svým jedinečným způsobem, ale zejména dokázal navždy udržet svůj vnitřní svit. Jiskru, která byla do kamene vložena. A tou jiskrou byl božský Aether. Athénin Aether.

Ten, kdo krystal stvořil, do něj rovněž vložil část Athéniny esence, která tak působila jako brána mezi krystalem a magickou mocí centra planety. Krystal tak umožňoval propojení svého nositele s jinak neslučitelným jádrem Země.

Merkur se na tento moment těšil přes dva tisíce let. Milénia sprádání, horečného bádání a bolestivého utrpení mělo nyní konečně vyvrcholit sladkou odměnou. Merkurovi se nyní konečně otevíraly brány Vesmíru. Pokud tedy vše vyjde, tak jak má. Vládcovi se modro zlatě zaleskly oči a před ním se odklopila mléčná stěna, za níž levitovala desítka dokonale broušených drahokamů. Merkur natáhl dlaň a jeden z čirých krystalů se mu vydal vstříc. Vládce si dokonale podrobil způsob tvorby krystalů, ale k jejich plnému potenciálu potřeboval zejména božský Aether, kterým by drahokamy nasýtil. S tím však Merkur počítal. On kouzlo spektrálu prohlédl již dávno, nyní si ale konečně podmanil i jejich produkci.

Merkur byl po většinu času záludným Vládcem. Příležitostně byl ale rovněž hravý, a tak čas od času provokoval své božské bratry a sestry. Tak jako Marta, kterého tucetkrát vyzval na souboj. Boha války sice ani jednou neporazil, ale o to Merkurovi nikdy nešlo...

Vládce osudu přiložil nad čirý drahokam ruku a z ní se začala uvolňovat jiskřivá rudá substance. Esence Boha války. Tu, co mu během jejich soubojů dokázal potajmu nakrást.

Merkurovi oči začaly plát modro zlatým svitem a Martův jiskřivý Aether pod mocí jeho magie začal prostupovat drahokamem, až jej postupně naplnil. Jakmile Aether vyplnil jádro krystalu, nastal kritický okamžik experimentu. Merkur pevně uchopil vibrující spektrál, a zatímco se snažil udržet prchavou esenci v jeho centru, současně se pokoušel změnit jeho vnitřní strukturu. Merkur soustředěně zavřel oči a jádro krystalu se začalo uspořádávat do pentagonálního deltohedronu, aby v sobě nadobro uzavřelo svit Martovi esence... Jakmile Vládce osudu znovu otevřel oči, zářily rudou barvou krystalu. Merkur byl připraven vstoupit do Martůvanského jádra.

...

Jakmile si Vládce osudu ověřil funkčnost krystalu moci na Marsu, byl přichystaný na to, kvůli čemu celé to utrpení absolvoval. Merkur se přiblížil k největší planetě soustavy, odhodlán nasát její moc.

Obklopen širým temným Vesmírem Vládce zpomalil a rozmazaná zmrzlá černota se vykreslila v pestrou, hvězdy posázenou, oponu nekonečna. Vládce se zrovna ocitl

před nejbližším z galileovských satelitů, Jupiterovým měsícem Kallisto, který svou velikostí jako by jeho Merkuru z oka vypadl. Podobou tak známý, a přesto naprosto cizí svět. Kallisto však nebyl cíl jeho cesty. Jakmile se měsíc dostal z jeho zorného pole, zjevil se za ním naprosto gigantický Jupiter. Král soustavy, monstrózní plynný obr.

Vládce osudu levitoval při jeho měsíci a zaujatě se kochal pohledem na monstrózní planetu.

Plynný obr se před ním vznášel a kolem něj pluly jeho obří měsíce, mezi nimiž byl i šedivý Ganymedes. Největší měsíc celé sluneční soustavy, jenž byl dokonce větší než Merkur. Ganymedes byl spíše planetou než měsícem. Pod svým povrchem ukrýval slaný oceán a jeho nitro tvořilo tekuté železité jádro. Ganymedes měl dokonce vlastní magnetosféru. Zde však spolu s dalšími osmdesáti měsíci uvízl v gravitační moci gigantického Jupitera.

Merkur zaujatě sledoval neobyčejný Ganymedes na jeho pouti kolem plynného obra, při které míjel jednu z ikonických prvků planety, Velkou rudou skvrnu, když se stalo něco, co Vládce doslova ohromilo...

Merkur na jednu dlouhou vteřinu dočista zkoprněl, když děsivý chřtán stoleté Jupiterovi bouře odhalil ve svém nitru kontury obřího Boha. Monstrózní Anticyklón divoce vířil proudy plynu, když se z turbulence pomalu vynořoval Merkurův úhlavní nepřítel. Velká rudá skvrna vyjevila ohromného Titána. Merkur šokovaně hleděl na Dia, který zrovna opouštěl atmosféru své planety.

Zaskočený Merkur jak opařený sledoval nejděsivějšího z Vládců, jak levituje před svou planetou. Merkur s sebou konečně šklbl a urychleně se dostal do zákrytu Kallista, kde tiše vyčkával, doufajíc, že si ho Zeus nevšiml.

Zde, na své planetě, má Zeus absolutní moc, je neomezeným Titánem který, pokud by Merkura objevil, by ho mohl lousknutím prstu roztrhat na kusy.

A tak se Vládce osudu neslyšně skrýval za jedním z jeho měsíců a každá další vteřina netrpělivého čekání mu nyní připadala jako věčnost. Pokud ho Zeus nalezne, je s ním amen. Merkur by přišel o krystaly moci a všechna jeho práce by byla v jediný okamžik zmařena. A nejenom to, Dia by pak už nejspíš nikdo nezastavil.

Ale co zde Zeus vlastně dělal? přemítal Merkur, během nekonečného čekání. *Jak to, že není na Zemi, kde by osnoval svůj převrat nebo plánoval, jak si podrobit některého ze zbylých Vládců? Možná mu přeci jenom chybělo teplo domova...* zakroutil Merkur rozezleně hlavou, protože o pravém důvodu Olympanovi návštěvy on může jen bezradně spekulovat. *Prokletý Zeus!*

Na Merkura se ale nakonec přeci jenom usmálo štěstí. Zlatá čára protнула hvězdné nebe a za pár okamžiků se rozplynula na tmavém pozadí Vesmíru. Zeus se vracel na Zemi. Vládci osudu se viditelně ulevilo. Jeho katastrofický plán se nenaplnil. A tak mohl zosnovat svůj vlastní plán.

Merkur uchopil krystal moci, plající barvou Jupiteru a následně i on zářil aurou plynného obra.

Vládce osudu vylétl vstříc planetě a za další minutu ho
pozřela její hustá atmosféra...

Huascarán

Bohové zbožňují vysoké hory. Uklidňují je, odpočívají zde, utíkají sem před nesnesitelným hašteřením těch dole. Vystavili si zde své honosné paláce, které jsou pro obyčejné smrtelníky nedostupné. Bohové mají rádi svůj klid, rádi meditují pohledem do dálek, na rozlehlé pastviny, klidně tekoucí řeky v údolí a jinak pestrou krajinu rozprostírající se kolem úpatí hor. Bohové zde fascinovaně pozorují plující mračna, jež se jak mléčná peřina linou vysokými skalisky, které čas od času z rozmaru přimějí, aby zkropily krajinu pod sebou. Bohové se jako nezlomní Vládci se svojí horou rádi ztotožňují. Oni totiž rovněž udávají ráz krajině pod sebou.

A stejně jako byl vystaven Diův chrám na Olympu, či osiřelý Apollónův palác v Himalájích, měl i horský masív Huascaránu své božské sídlo. Sídlo zasvěcené Athéně. Vládkyni, která přišla o svou nadvládu nad Zemí.

A stejně tak jako v Řecku, byla při vrcholu Huascaránu vystavena honosná Akropole. Narozdíl však od té v Athénách byla tato lidem zapovězena, a oproti pohledu na rušnou metropoli nabízelo peruánské pohoří nekonečný klid.

Merkur hladce přistál před nádhernou Propylejí, triumfální vstupní branou vedoucí do Akropole. Pomalu stoupal po širokém schodišti, vychutnával si detaily honosné brány, když skrz vysokého sloupoví brány

zpozoroval, jak před ním roste vysoká socha pozemské Bohyně. Merkur tu dlouho nebyl, a tak téměř zapomněl, jak překrásné to bylo místo. Po jeho pravici se ve slunečním svitu leskla svatyně zasvěcená Athéně Niké. Stála na místě jihozápadní bašty mykénských hradeb a se čtveřicí jónských sloupů patřila sice mezi nejmenší ze svatyň z celé Akropole, ale zároveň představoval jeden z nejdůležitějších aspektů Athéniny nadvlády. Ztělesňovala totiž vítězství, které andělu podobná bohyně Niké představovala. Zlatá okřídlená Niké jako symbol Athéniných triumfů.

Merkur však ještě netušil, že Athéna byla přemožena, a tak jí zde marně vyhlížel. Vládce Osudu prošel branou a stanul na rozlehlém prostranství plošiny, kterému dominovala obří bronzová socha Athéna Promachos. Tato monumentální socha pozemské Vládkyně představovala Athéninu bojovou stránku, reprezentující válečnici v přední linii. Merkur se zde krátce zastavil, aby si prohlédl detaily dechberoucí devíti metrové sochy Titánky svírající dlouhé kopí a velký kruhový štít.

Akropolis bylo celkově krásné místo, plné zeleně, bujných keřů, olivovníků, vzrostlých cypřišů tyčících se při pestrých chrámech zdobených azurovými látkami, spoustou barevných váz s květinami, a nesčítaným počtem soch, olejových lamp s plápolajícím ohněm či okrasných bazének s průzračnou vodou.

Merkur chvíli jen tak nasával atmosféru tohoto bájněho místa, než se vydal do nejsvětějšího ze všech chrámů, do Parthenónu.

Vládce prošel vysokým sloupovým, pokračoval předsíní, aby se dostal do hlavní celly, jejímž vstupu dominovaly velké kamenné desky s tesanými předpisy. Takzvané Lex Divina. Božské zákony, definované Athénou a posvěcené Apollónem. Jak šel čas a měnily se vztahy mezi Bohy a planetou a posléze zejména mezi Bohy a lidmi, pozměňovala se rovněž i ústava, která měla zaručovat hladké soužití mezi Vládci a obyvateli Země. Závazky Vládců k Zemi se tak v průběhu časů přetvářely, a proto aby Země mohla v období lidského rozmachu prosperovat, museli být její Bohové drženi na uzdě. A k tomu sloužila Lex Divina. Athéna díky ní nejenomže specifikovala vztahy, ale rovněž udržovala moc Bohů zde na Zemi. Lex Divina současně určovaly způsob, jakým Vládcové získávali přístup k pozemskému jádru. Zákony byly svaté a jejich zneužití nepřipadalo v úvahu. Na jejich dodržování dohlížela nejenom Athéna a její věrní přísluhovači, ale zejména Apollón. A nejvyššího z Titánů si rozhodně nikdo nechtěl znepřátelit. Vládcové se tak Lex Divina i přes svojí nevoli vždy podrobily. Opak totiž znamenal vykázaní ze Země. Raději tak zůstat králem ve stínu, a najít si jiný způsob, jakým zdejší slasti zakusit nežli o pozemskou ambrozii jednou provždy přijít. A Vládcové si za tu dobu, co se zde usídlili, stačili vypěstovat značné závislosti po mnoha chutích, jež Země nabízela. Jedni lačnili po uctívání, druhí se ukájeli pokusy na lidech či na jejich duších, třetí rozvíjeli své nadání ohledně všudypřítomné magie Země, další zkoumali moc astrálních světů či studovali život jako takový. Země byla opravdovým klenotem v soustavě a nabízela toho až příliš, aby se toho Vládcové dokázali vzdát.

Merkur se zastavil u první z kamenných desek, pročetl si její sdělení a myšlenkami se vracel do dávné historie, do období, kdy byl zákon ustanoven.

Přísaha Země bylo zlatým písmem vytesáno do první z kamenných desek. Přísaha byla sepsána zhruba před šedesáti šesti miliony lety, v období na konci křídly v pozdních druhohorách, kdy na Zemi sestoupili první z Bohů. Jednalo se o slib Vládců z okolních planet, kteří se svým pozváním zavázali společnými silami chránit Zemi před vnějšími i vnitřními hrozbami. Šlo zejména o reakci na masivní vymírání živočichů, kdy Země při pádu chicxulubského asteroidu, přišla o obrovské množství živočišných druhů, zejména pak dinosaurů, kteří tak Zemi jednou pro vždy opustili.

Olympská Úmluva byla další z kamenných desek, u které se Merkur pozastavil. Tato Lex Divina byla ustanovena v 5. století před naším letopočtem jako následek Řecko Perských válek. Athéna již dál nedokázala shlížet rostoucímu krveprolití, jež Bohové svou libovůlí lidem způsobovali. Starověk díky zhýralosti Bohů přecházel z jedné kruté války do druhé. A tak se Athéna Olympskou Úmluvou rozhodla nadvládu Bohů zredukovat a přimět je naopak s lidmi spolupracovat. Vládcové ztratili volný přístup k magii Země a namísto toho získali Krystal moci, jenž umožňoval přístup k pozemskému jádru v závislosti na uctívání svých poddaných. Čím víc tak Bůh plnil modlitby věřících, tím silnější bylo pouto a tím víc Krystalem protékala blahodárná magie. Jednalo se vůbec o první spektrály, které kdy spatřily světlo světa a na

jejichž zhotovení Athéna úzce spolupracovala nejenom s Apollónem, ale také s bájným čarodějem.

Díky Úmluvě se ale Bohové už nemohli napřímo projevovat, procházet se po Zemi ve své přirozené podobě a své činy mohli demonstrovat pouze pomocí přírodních živlů. A tak bylo již nepřijatelné, aby nějakou říši napadla armáda v čele s padesátimetrovým kolosem, šlehajícím kolem sebe ohnivými blesky.

Merkur se při pročítání Úmluvy musel nad tím, jak to vše nakonec dopadlo jenom uchechnout. Na počátku vše fungovalo, tak jak má. Oddaní pobožní se modlili ke svým Bohům o lepší úrodu, hojnost ryb, či přízeň počasí během svých plaveb a Vládcové jim rádi vyhověli. Zajistili lidem příznivý vítr, či déšť v období sucha a na oplátku se množství jejich věrných uctivačů násobilo. A tím také vzrostl proud magie, jež protékal Krystalem moci a s ním rostla moc Boha. Vše na chvíli běželo tak, jak si Athéna vysnila. Bohové a lidé konečně spolupracovali v harmonii. Její pohádka však neměla dlouhého trvání. Zeus rychle získal náskok nad ostatními a jeho moc nezadržitelně rostla. Díky ní si také zavázal poslušnost ostatních Bohů a začal jim diktovat podmínky svého Olympu. On totiž na rozdíl od ostatních Vládců rychle pochopil, že příznivým větrem nezíská tolik stoupců, jako když obří tsunami nechá spláchnout město těch, co mu nebyli oddáni. Strachem z odplaty si tak nemilosrdný Zeus získal tolik příznivců, až u ostatních Bohů vzbudil nakažlivou závist. A tak ho začali napodobovat.

Svět se tak brzy dostal tam, kde byl před tím. K nemilosti Athény stál však Apollón tentokrát na straně Vládců.

Podle Titána potřebovala Země, stejně jako kterýkoliv jiný rád, nadřazené Bohy, kteří měli udržovat chod planety a zejména lidi v určitém koridoru. Bohové tak sehrávali roli vrcholných predátorů, udržující populaci v patřičných mezích. To byla podle Titána jediná udržitelná harmonie, jeho vlastními slovy: "přirozeně adekvátní harmonie". Bez podpory Apollóna tak ani Athéna s nastalou situací nic nezmohla. A tak se rozhodla Apollóna odstranit.

Vládce se nakonec přesunul k poslední plaketě. Stálo na ní **Athénský Dekret**. Pro Merkura se jednalo o neznámé zákony, které vzešly v platnost až po Apollónově pádu, kdy Athéna, jako jediný svrchovaný Titán znovu pevně uchopila otěže pozemského osudu do vlastních rukou. První, co podle popisu udělala, bylo, že nechala zničit veškeré Krystaly moci a rázem tak oslabilo moc Bohů. V tu chvíli se jí už nikdo nedokázal postavit a Titánka tím tak lidem konečně darovala tolik toužebnou svobodu a nezávislost na Bozích. Jelikož lidé byli produktem Země, považovala je spolu s ostatními živočišnými druhy za své děti. Lidé byli potomci Země, a tak si podle ní zasloužili svůj vlastní osud. Athéna, na rozdíl od Apollóna, razila tezi, že pokud má růže naplno vykvést, musí mít neomezený přístup ke Slunci, a ne být neustále zadupávána do země. Titánka lidem důvěřovala, viděla v nich dokonce vyšší cíl. I přes jejich chyby stále věřila, že oni mají stát za rozmachem života i mimo hranice její planety. Lidé podle ní měli Bohy jednou nahradit.

To byla opovážlivá myšlenka a Merkur s ní v tomto ohledu nikdy plně nesouhlasil. Lidé podle něj byli

nebezpeční a potřebovali své dozorce, aby je v případě potřeby mohli zkrotit.

Pro Vládce osudu byl Athénský dekret neznámý. Opustil Zemi ještě před tím, než Apollón padl a nastalo takzvané období po něm. Se zaujetím si tak pročítal jednotlivé body, které defacto znamenaly soumrak Bohů. Po Apollónově pádu tak měli Vládcové pouhého půl století na to, aby po sobě zanechali odkaz a nadobro odešli do ústraní. S tím také byly zničeny Krystaly Moci a Vládcové nadále nesměli ovlivňovat chod lidských dějin. Přisun pozemské magie jím tak byl znovu omezen a jakékoliv použití moci nad úroveň kalamity musela být předem Athénou odsouhlasena. Vládcové se také měli každý rok scházet a domlouvat budoucí kroky k rozvoji planety.

Jak Merkur vytušil, poslední krok byl zapšklými Vládcí brzo zcela ignorován, a každý z nich se raději uchýlil ke svému životu v ústraní.

Vládce odvrátil zrak od kamenné desky a se zamyšlením vzhlédl k masivní dvanácti metrové sově Athény Parthenos, pyšníci se na konci chrámu. Toto byl nejvzácnější skvost celé Akropole. Obří socha se zlata a slonoviny, s krásně propracovanými detaily Bohyně, jejíž zlatá záře se odrážela na vodní hladině bazénku pod ní. Athéna Parthenos držela v rozevřené dlani okřídlenou Niké, zatímco v druhé svírala obrovský štít se lví hlavou, za nímž výhrůžně cenil své obří tesáky posvátný had Drako. Bohyně měla na sobě dlouhé zlaté roucho na hrudi ozdobené hlavou Medúzy. Nejkrásnější však byla její imponující helma, se sfingou na vrcholu, kolem níž

se pyšnili okřídlení Pegasové a jejíž lícnice zdobily rytiny bájných grifinů.

Merkur se kochal úchvatnou sochou, když něco pocítil...

Vládce osudu se zprudka otočil, aby spatřil, jak do chrámu vstupuje stříbrnou září zalitá postava.

"Nechala princeznu, aby střežila její poklad?" podivil se Merkur.

"Mnozí nevěřili, že se ještě někdy vrátíš," odpověděla bytost. "Co tě přimělo znovu čelit svým torturám?"

"Neodpověděla jsi princezno. Nehledám tebe, ale tvojí paní."

"Proč?"

"Není to zřejmé?" reagoval překvapeně Merkur. "I svrchovaná Athéna bude vždy potřebovat spojence."

"Byl jsi dlouho pryč bratře," odpověděla zářná bytost.

"Ano to byl," pokýval hlavou Vládce Osudu. "Dvě dlouhá milénia. A je svět po Apollónovi opravdu lepším místem?" chtěl vědět Merkur.

"Jak pro koho. Pro ty dole určitě. Pro nás... je to přesně naopak."

"Copak se tu stalo? Kde je Athéna? Svěř se mi Artemis."

"Kde začít... V Nebesích probíhá krvavá válka, kterou iniciovala Nemesis, a která si vybrala už mnoho obětí, nejenom mezi anděly, ale rovněž i mezi námi..."

Merkur na ní užasle hleděl, zatímco kolem Artemis pohasla její stříbrná aura a odkryla její ztrýzněnou tvář.

"Bohové umírají, Merkure. Ale to, co se děje v Nebi není zdaleka to nejhorší!"

"Co se zde stalo? Cítím jeho přítomnost. Jako by byl naprosto všude! Mám zježené chlupy od té doby, co jsem tady. Co se to děje??!"

"Tvé smysly tě neklamou bratře. Jeho esence je opravdu cítit všude. Zeus se utrl z řetězu..."

Svrchovaný

"...Takže Athéna je odstíněná od magie? Ona zde ztratila svou nadvládu?" nechtěl věřit jejím slovům Merkur.

"Ano," přitakala Luna. "A Zeus se nyní rozhodl zaujmout její místo."

Merkur hleděl bezvýrazně před sebe a jeho noční můry se znovu naplňovaly. Ten před kterým utekl, a před kterým hledal ochranu má nyní vládnout Zemi??

"Jak?" dožadoval se Merkur.

"Poté co Athéna a její ochránci v čele s Poseidonem a Áresem padli rukou Nemesis, viděl Zeus příležitost. Takže zatímco se Nemesis v Nebi bije s anděly, on se rozhodl, že zničí veškeré světové náboženství a pasuje sebe jako svrchovaného Boha Země."

"Takže jako první otevřeně porušil Úmluvu," přemítal Merkur.

"Úmluva i Dekret padly. Zákony jsou platné jen do té doby, dokud existuje autorita, jež má moc je vynucovat. Bez Athény tak brzo nastane krvavý chaos a anarchie..." posteskla si Artemis.

"Kolik máme času?"

"Na co?"

"Než si Zeus nadobro podrobí Zemi."

"Už moc nezbývá. Pokud se mu to podaří, nejspíš s Nemesis uzavře spojenectví a společnými silami dokonají zkázu."

"Musíme ho zastavit!" trval na svém Merkur. "Jaká je nyní situace?"

"Zeus jediným úderem zničil veškeré světové náboženství. Křesťanství, Islám, Hinduismus, vše lusknutím prstu rázem přestalo existovat. Nechápu ale, kde získal takovou moc," kroutila hlavou Artemis, ale Merkurovi to nyní bylo vše naprosto zřejmé. Proto spatřil Dia na Jupiteru! Olympan na okamžik dokázal vytvořit most mezi Jupiterem a Zemí. Na krátko získal neskutečnou moc, kterou vypustil na Zemi. Polovinu Země tak zasáhlo smrtelné hromobití, které srovnalo se zemí veškeré pozemské svatostánky.

"A to byl pouze začátek jeho plánu," pokračovala Luna. "Nedlouho poté se začaly rojit všemožné proroctví o návratu praotce všech Bohů a o trestu pro ty, kteří ho zavrhlí. Měl to moc dobře promyšlené. Lidé po celé Zemi se teď nyní shlukují v různé kultury, které mají ale všechny jedno společné. Vyzývají Boha blesků..."

"On má Krystal!" vybuchl znenadání Merkur.

"Jaký krystal?" dožadovala se Luna.

"První spektrál! On ho nějakým způsobem dokázal před Athénou skrýt. Nikdy ho nezničil! Nevím, jak se mu to povedlo..."

"A co to znamená??!" přerušila jeho tok myšlenek Artemis.

"To znamená, že jeho přístup k magii jádra je opět závislý na přízni svých věřících..."

"Takže..." hlesla Luna.

"Takže tu za chvíli máme nového Titána..."

Marnotratný

"Do prdele..." hlesla Artemis. "Co budeme jako dělat? Jeho už ale nezastavíme!"

"Potřebujeme novou alianci," navrhl Merkur.

"Jak sis ale všiml, nezbyl nikdo, kdo by se přidal na naši stranu. Proti Diovi se nikdo příčetný nepostaví a sami nic nezmůžeme."

"My ale nejsme sami..." podotkl Merkur a v tu chvíli se náhorní plošina Huascaránu otřásla v základech, když do hory narazilo něco ohromného. Luna nadskočila zděšením a v panice namířila své kopí k zakouřenému objektu. Na chvíli nastalo absolutní ticho, během kterého se pomalu usazoval rozvířený prach. V nastalé mlze se něco pohnulo a rudé paprsky prořízly kouřovou clonu. Smog se s dunivou explozí okamžitě rozplynul a odhalil antického válečníka v rudozlaté zbroji.

"Nechtěj, abych s tebou bojoval sestřičko," vyzývavě se na Lunu pousmál Áres.

Luně se opojením zaleskl zrak. "Ty žiješ!" hlesla a skočila Vládci Marsu kolem ramen.

"A kdo říkal, že my nemáme emoce," usmál se Áres a pevně jí sevřel v objetí. Luna v jeho náruči vzlykala a nechtěla se ho pustit. "Přestaň, nebo mě tu takhle někdo uvidí a poškodím si reputaci," zavtipkoval Áres a Luna se přes pláč musela smát.

"Sakra pes," nadávala Luna svému emocionálnímu zhroucení. "Co ti do prdele tak dlouho trvalo??! Tohle už mi nedělej!" vyčetla mu.

"To víš, z dovolené na Marsu se mi těžko odjíždělo," uchechtl se Áres.

"Seš blbej. Nevím cos tam takovou dobu dělal. Dyt' je tam hovno. Kromě prachu akorát tak metan." vrátila se Luně dobrá nálada.

"Hlavně že ty máš na Měsíci rajskou zahradu," přešel do protiútku Áres.

"Mám to tam opojný. Všude samý gerbery," trvala na svém Luna a Áres se musel rozesmát. "Jsem ráda, že jsi zpátky... ale i ve třech jsme stále v nevýhodě."

"Jak to?" vložil se do hovoru Merkur.

"Zatímco se nyní Zeus transformuje do Titána, tak jeho pravá ruka už Titánem je."

"Cože??" vytřeštil oči Vládce Osudu.

"Je tomu tak," přisvědčil Áres. "Saturn nějakým způsobem vstoupil do jádra, a to ho přijalo. On už tak naplno čerpá pozemskou magii."

"Kurva," pochopil situaci Merkur. Zeus byl problém, ale pokud už po svém boku měl Titána, nebylo co řešit. "A kde je přesně Athéna?" optal se znenadáni.

"Asi sto padesát kilometrů východně od Bangkoku, na hranici s Kambodžou. Tam v hloubce necelých třech kilometrů, kde se zemský plášť téměř dotýká vnějšího jádra bys jí našel. Ale je neprodyšně odstíněna. Nedostaneš se k ní, zkoušela jsem to."

"Hmm," zamyslel se Merkur a nevědomky se dotkl kolečky spektrálů, které s ním byly stále propojeny. Krystaly moci, které v sobě ukrýval byli doslova nabitě ohromným množstvím magie, kterou načerpal nejenom na svém Merкуру, ale rovněž Marsu a zejména Jupiteru.

"Co máš v plánu?" nervózně reagovala Luna, zatímco si Merkur nevědomky mnul bradu.

"Co se tobě nepovedlo, já zvládnou," odvětil tajuplně Merkur.

"Co jako?" svažila obočí Luna.

"Luno, půjdeš vyjednávat s Diem, zatímco Mars navštíví Saturna," navrhl svůj plán Merkur.

"Tak to jdu radši házet hrách na zed'. Uvědomuješ si, že ať už ho budu žádat o cokoliv, bude to naprosto zbytečné. Proč bych měla takhle riskovat? Nevím, o co ti jde, ale já narozdíl od tebe skončit v Tartaru nehodlám. A co jako hodláš dělat ty??"

"Já mezitím probudím Athénu."

Malicherný

Jak se Merkur zavrtával hlouběji do zemského pláště znovu přemítal nad svým plánem. Původně měl v úmyslu se nabít takovým množstvím magie, že by Dia jedním útokem nadobro sprovodil ze světa. Nenáviděl toho samolibého maniaka. Nejhorší však bylo, že z něj měl stále strach. Znovu se mu vracely vzpomínky na to, jak byl zajat a uvrhnut do Tartaru. Okolnosti se však změnilly, a nebylo již moudré na Dia útočit. Neměl ponětí, jak moc byl nyní Zeus silný, každopádně s Titánem za zády bylo bláhové se o něco takového pokoušet. Musí na to jít chytře, a tak se raději vydá ze všech sil a uvolní všechnu tak draze našetřenou magii na záchranu Athény. Athéna mu bude do konce věků dlužná a on si tak vydobude své právo na to, aby i on povstal mezi Titány. S její pomocí pak rozptýlí Diovu hrozbu a možná tak na konci toho všeho jím bude Zeus, kdo skončí v Tartaru.

Merkur se pousmál, když konečně objevil obří výduť v pozemském plášti, v jehož středu levitoval kokon zářivé energie, jenž představoval vězení vystavené kolem pozemské Titánky.

Vládce přilétl k energetické sféře a hned při prvním kontaktu s ochrannou pečetí se zarazil. Zaskočilo jej ohromné množství magie, které bylo vynaloženo na to, aby Athénina věznice zůstala navždy uzamčena. Ochranné kouzlo bylo rozhodně dost mocné na to, aby jej žádný z Vládců jednoduše neprolomil. On však byl nyní velice dobře motivovaný, třímal v rukách ohromné

množství volné magie a měl slabost na nerozlousknutelné rébusy. Merkur miloval výzvy. Ať už by mělo rozpletení ochranného přediva trvat celou věčnost, on byl ochotný ji darovat. Bohužel, on nyní věčnost neměl. V sázce byla totiž i možnost, že Zeus prohlédne Luny faleš, zlomí ji a jejich plán bude vyzrazen. Musel si proto pospíšet.

Merkur našťestí rychle porozuměl logice prvního přediva, které bylo ve smyčce spletené samo do sebe, a tak zdánlivě nenabízelo začátek ani konec. Vládce z jednoho z Krystalů nasál obrovské množství magie a předivo pak napnul takovou silou, až se jeden z konců vyjevil a dovolil mu tak rozmotat zauzlení. První pečeť byla prolomena a s tím se rovněž magický kokon zprůhlednil a Merkur tak mohl spatřit obrysy uvězněné Vládkyně.

Zbývaly další dvě pečeti.

Merkur pečlivě studoval předivo, které se projevovalo rudými symboly, které se rozzářily kolem Athéniny magické schránky. Ty symboly představovaly jednosměrné zámky. Různé symboly pro různé zámky. Merkur jeden ze symbolů uchopil a snažil se s ním pohnout, ale bylo to nad jeho síly. Vyjevil tedy další z Krystalů se žhnoucí azurovou magií a blahodárnou esenci do sebe nasál. V tu chvíli jeho aura vybuchla azurovou září a Merkur jako by narostl. Vládce byl nyní konečně schopný natočit jedním ze symbolů. Následně našel jeho inverzní verzi a posunul s ní tak, aby byl její symbol rovnoběžný ke svému protějšku. Poté jej nechal prozářit svitem, jenž mu vycházel z dlaně, a tak dlouho symbolem jemně otáčel, až jeho svit dokázal dvojicí zcela procházet. Zámek se otevřel. Merkura zalila vlna

uspokojení. Zbývala však ještě osmice neznámých symbolů.

Merkur dobrou chvíli studoval podivné symboly, ale nedokázal nic objevit. Frustrací vypálil do magické schránky vlnu energie. Symboly nakrátko zazářily, ale jinak se schránka ani nepohnula. Hrubou silou to tedy nepůjde. Přesto ho na té reakci něco zaujalo. Netušil co, ale zkusil to zopakovat. Znovu vyslal vlnu magie proti schránce. Stejná reakce. Nic neobvyklého však nepozoroval. Přesto ho v tom něco tajemného popuzovalo. Útok provedl ještě několikrát, než konečně přišel na to, co jeho bystré smysly zaznamenaly. Čtveřice symbolů se totiž ve světle magie rozzářila v lehce odlišném odstínu. Tyhle symboly jednoznačně patřily k sobě! A Merkur hned věděl, jak je natočil, aby mezi nimi došlo k propojení. K tomu však už nedošlo...

Síla magie kolem žaláře náhle obrovskou intenzitou vzrostla až kokon zachvátily rudé plameny. Ohnivá sféra se zprudka nafoukla až svou energií Vládce odmrštila.

Merkur zařval bolestí, ale nemínil se vzdát. *Obranný mechanismus??* problesklo mu hlavou, když sáhl po dalším z Krystalů.

"Na to ani nemysli!" rozeznělo se výdutí, když z pozemského jádra vystoupila Temná Vládkyně. Merkur v šoku otevřel ústa, když mu vstříc letěla rozezlená Nemesis.

Vypočítavý

"Došel jsi daleko Merkure, ale brzo se taky můžeš vrátit zpět do díry!" pohrozila Vládci Nemesis.

Merkur neměl slov. Tohle nepředpokládal. Své zbraně však teď nesloží. Ne, když byl takhle blízko. Jeho zrak vzplanul jantarovým svitem, když do sebe nasál jupiterskou esenci jednoho z Krystalů.

"Chceš bojovat s Titánem??" optala se ho Nemesis a nadřazeně pozvedla hlavu. "Ta, co se o to naposled pokusila se teď nemohoucně rozkládá vedle tebe. Toužíš snad ležet vedle ní, Merkure??" pohrozila Vládci Nemesis.

Merkur nedokázal odpovédět, jak ho začal přemáhat panický strach. Jeho strategický prostor se náhle kvapně ztenčil. Něco mu ale došlo. To, jak byl pošetilý. On nerozpletl jednu z ochran. On pouze aktivoval nastražený alarm. Mazané. Od něj to byl každopádně dost naivní počín. *Jak jsem jen mohl tak jednoduše naletět??* rozzuřil se na sebe Merkur. "Nejdřív Nebe a co pak? Chceš tuhle planetu spálit?!" vybuchl nakonec na Nemesis. "Co chceš??! Povedeš nekonečnou válku a všechno to tu spálíš?? Co po tobě zbyde? Čemu pak budeš chtít vládnout?"

"Možná budeš překvapený, ale já nejsem nepřítel. Ten tu teď leží. To ona zradila tuhle planetu," poukázala na uvězněnou Vládkyni.

"Ona chtěla pouze svobodu a mír," namítal Merkur.

"Nemůžeš dát svobodu teroristům," odvětila zostra Nemesis a Merkur na ní zaraženě hleděl. "To lidé jsou problém téhle planety. Dřív nebo později Zemi zahubí.

Už teď se v přírodě začínají projevovat nezvratné změny. Změny, které mají na svědomí oni! To by se za mě nikdy nestalo!"

"Takže je vyhubíš? Nebo je uvězniš, stejně jako jsi to udělala Athéně? Takhle ty řešíš problémy?"

"Připomínáš mi Urana," hleděla mu zpřímá do očí Nemesis. "I on byl na počátku stejný. Stejně prehlivý, stejně tvrdohlavý. Ale také stejně výjimečný. Stejně jako on i ty jsi prokázal, jak moc jsi schopný. Nepochybuji o tom, že pokud bych tě nezastavila, tak bys všechny ty zámky otevřel. Líbíš se mi Merkure. A proto ti taky vyjevím východisko a věřím, že stejně jako Uran i ty pochopíš, že má cesta je ta jediná správná. Řešením je, že se svět vrátí do středověku. Žádná technologie, žádné továrny, žádná chemie, žádná ropa a žádné zplodiny, které by usmrcovaly zdejší přírodu. Lidé budou znát pouze ryzí oheň, aby si ohřáli kukuřici, kterou si před tím sklídí. Budou zase obdělávat pole, jezdit na koních a modlit se ke svým Bohům, které jim možná dopřejou hezké počasí, pokud zas nebudou vymejšlet píčoviny a kurvit tuhle planetu. Tak co Merkure, řekni mi, že to nevidíš stejně??" zkoumavě si prohlížela Vládce. "Ani nemusíš..." podotkla Nemesis. "Vidím to na tvém pohledu. Celou dobu jsem to věděla. Otázkou tak zůstává, jestli jsi připraven stát po mém boku." Na to se Nemesis vzdálila a roztáhla ruce. "Merkure, my změníme svět. K lepšímu. Nás už nikdo nezastaví. Budeme vládnout téhle planetě, tak jak si zaslouží. My stanovíme pravidla!" Merkur tiše pozoroval Temnou Vládkyni, sdílející svou vizi, zatímco se ve skrytu duše jeho rozpolcení pomalu ale jistě zacelovalo. To, co mu následně odkryla, pak jeho proměnu nadobro dokonalo.

"Rozhodni se, jak chceš Merkure. Ale ty i já moc dobře víme, že Luna tě před ním rozhodně ochrání nedokáže. Diova moc nezadržitelně roste a on si pro tebe jednou znovu přijde... Pokud se tedy nerozhodneš správně. Při mně budeš totiž nedotknutelný."